

[Jens Møller.]

hvis en ulykke er en følge af en særlig farlig sport eller af, at man har været særlig dumdristig inden for sportsudøvelsen, så kan arbejdsgiveren blive fritaget for at betale det. Om man skal afgrænse det ene sted eller det andet sted, kan jeg ikke se gør så stor en forskel. Det, der er princippet bag ved det, er det samme som det, der ligger bag ved tanken om, at den, der forurener, også skal betale for at få ryddet op efter sig. På samme måde er det rimeligt, at hvis sporten bringer ulykker ind — det er jo særlig konkurrencesporten, der er tale om her — ja, så må den også være med til at betale de følger, der kommer af det.

Nogle har nævnt resultaterne af misbrug af tobak og spiritus. Vi skal da gerne overveje, om der kan være muligheder for også på disse områder at lægge udgifterne over på producenterne af tobak og spiritus. Det ville vi gøre med stor glæde.

Med hensyn til SFs forslag, ja, så er det jo et typisk venstrefløjsforslag. Man vil lægge udgifterne over på erhvervslivet. Man mener åbenbart fra den side, at erhvervslivet ligner den her gris, man havde i den gamle nordiske mytologi, Særimner, hvor man hver dag kunne skære et stort stykke af, og næste dag var det vokset ud igen.

Hver gang vi lægger yderligere udgifter på vores erhvervsliv, så fører det til ét af to, enten til stigende priser, som skal betales af befolkningen, eller også til, at flere virksomheder må lukke og dermed til større arbejdsløshed. Vi kan derfor ikke medvirke til SFs forslag, men anbefaler naturligvis vores eget forslag til en velvillig behandling i udvalget.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Ordføreren for forslagsstillerne til forslag nr. XLIII (om dagpenge ved sygdom og fødsel) har ordet.

Ebba Strøge (SF):

Jeg kan jo desværre ikke takke for modtagelsen på samme måde, som hr. Jens Møller kunne, og jeg kan kun ligesom fru Hanne Reintoft beklage, at indstillingen til det fremsatte forslag ikke har ændret sig, siden vi sidst diskuterede denne problematik.

Socialministeren fremhævede — og det gjorde fru Winnie Russell også, og flere med disse to — at en af grundene til, at man

ønskede 5 ugers reglen opretholdt, sådan som den er formuleret i loven, er, at det skaber et fastere tilknytningsforhold mellem arbejder og arbejdsgiver. Jeg synes, det lyder smukt. Men jeg synes altså også, det lyder hult, sådan som situationen er på arbejdsmarkedet i øjeblikket. Jeg tror ærlig talt, at både fru Winnie Russell og socialministeren ligesom jeg kender adskillige tilfælde af dem, som vi henviser til i vore bemærkninger til forslaget, og som både fru Hanne Reintoft og hr. Kurt Hansen nævnedes eksempler på.

En fastere tilknytning mellem arbejder og arbejdsgiver får vi jo ikke med den arbejdsmarkedssituation, vi har i øjeblikket. Hvis det virkelig var det, man ønskede, så måtte man jo skabe en lov om forbud mod afskedigelse, en lov om afskedigelses- og opsigelsesfrister og nogle helt andre vilkår for arbejderne på arbejdsmarkedet. Med de fyringsmuligheder, der eksisterer for lønarbejdere i dag, mener jeg overhovedet ikke, at dagpengeloven skaber dette faste tilknytningsforhold. Tværtimod oplever vi altså, at det for masser af arbejdere, tvært imod at skabe den tryghed, som man så smukt mener det skal skabe, skaber en utryghed.

Jeg skal ikke gentage bemærkningerne til forslaget, kun sige til hr. Jens Møller, at der ikke med SFs forslag til folketingsbeslutning er noget som helst om, at vi lægger nogle udgifter over på erhvervslivet, for dér ligger de i forvejen. Vi foreslår bare, at de udgifter, erhvervslivet har, flyttes over i dagpengefonden, sådan at netop den personlige tilknytning, den personlige afhængighed, som jeg vil kalde det, ophæves, fordi det ikke er en tilknytning, der er bundet i noget som helst gensidighedsforhold, det er et tilknytningsforhold, der ene og alene fungerer på arbejdsgivernes præmisser. Men det her skulle ikke betyde nogen væsentlige udgifter for erhvervslivet.

Så får vi også at vide, både fra socialministeren og fru Winnie Russell og andre, at det ville udvide administrationsudgifterne, og at dagpengeloven jo netop er blevet til ved en forhandling mellem LO, arbejdsgiverforeningen og kommunerne. Jeg skal ikke gentage det, fru Hanne Reintoft sagde meget godt, at man kunne jo administrere sygekasserne, dengang vi havde dem. Selvfølgelig kunne man, hvis man ville. Dette her er